

המשך סיפורה של צברית '56 על מסעה בצרפת ידידת זיינב

ירידה למטרו. אופירה (במרכז למעלה) בחברת כמה מבנות העמים בפאריס. במרכז למטה: זיינב המצרית.

עיניה היו חומות כהות. מוארות וגדולות, פשוט משכנועות. היא לא היתה יפהפיה, אך נחמדה מאד, אפשר למצוא המון בחירות כמוה בקיבוצים ובמושבים בארץ.

הפגישה השנייה בינינו נערכה עוד באותו הערב. הבנות העייתיות והלכו לישון, באולם נשארו רק זיינב ואני. הצעתי לה לצייר לחדרי. היא לא ראתה שוט דבר מוזר בהומנטי, נענתה לה ברצון.

***

הוצאתי את הטמבור
השבתי מהארץ והתחלתי לרשיר. שירי לראשונה את הימים נון הנחל. אולי היתה בזה קצת ציניות לשיר לנערה מצרית דור קא את המלים: "נחל נחל היי כן!" אבל זיינב התאהבה מיד בשיר.

התפארתי בפניה שאני יודעת גם שיר ערבי. שרתי לה את השיר: "יא בינת שירך אל עד רב... בלויי הטמבור והיא צה לה ממש. זכרתי טובה למדריכי כתנועת הנוער שלימדוני כמה שירים ערביים.

השתמשתי גם בכל מיני מלים ערביות שנקלטו במוחי כמו: "ואללה" ו"תפדאלי" ומי ש לא ראה את שמחתה של זיינב, לא ראה שמהה מימיו. מיד הייתי עה לי שגם היא יודעת שיר עברי.

היא התחילה לשיר ועכשיו הגיע תירי לחשוב שאני מתע לפת בו במקום. המלים שיצאו מפיה היו: "אנו באנו ארצה לבנות ולהיבנות בה." אפילו המנגינה היתה בלי זיופים.

לא הספקתי להתאושש מההלם הראשון והיא הנחיתה מכה נוספת על ראשי: "נדמה לי שאני יודעת עוד שיר. אני לא יודעת באיזו שפה, אבל אני חושבת שזה בעברית."

השיר הבא היה: "יש לי גלידה הכי טובה, הכי טובה ומשיבחה, קנו ממני ילדים, קוקו הא הא." היא ידעה אפילו את התנועות המלכות שיר זה.

זיינב סיפרה שהיא לילדת קהיר, אביה עורך דין והיא מסתובבת בחברה של יהודים. לא היה עבורה שום דבר משינה במלה יהודי. על ישראל היא ידעה מעט מאוד. יהודי עבורה היה פשוט אדם המאמין בדת אחרת. היא לא ראתה דופי בעובדה שהיא הביאה עמה לפאריס חבילה שהשכנה היהודיה מקהיר שלהה לבנה הלומד בפאריס.

"אחא אפילו יודע עברית", התפארה באנוני. התברר כי אין בקהיר בית ספר עבור ילדים בני חמש ואילו אמה, ש רצתה כי אחיה בן החמש ילמה, שלחה אותו לבית ספר יהודי.

***

אמצע נכנסה המארחת, זו שהוזהרה איתי מפני זיינב. אילו היתה רואה דרקון בחדר, לא היתה מתפלצת יותר מאשר בראותה שתינו יחד קרצתי לה והיא הבינה

מאת אופירה ארוז

והסתלקה. שאלתי את זיינב: "מה את עושה בזמן החופשי?" "אני מנגנת על פסנתר", ענתה לי. "מה את מנגנת?" "מוסיקה סלאסית."

שאלתי אותה: "מה, בטהובן, מוצארט, באך?" היא פתחה עלי עיניים גדולות ושאלה: "מה זה?" אמרתי לה: "אלה קומפוזיטור רים. האם את לא מנגנת אותם?" "לא", ענתה לי. "התחלתי ללמוד רק לפני שבוע."

התקשרנו והפכנו לירי
הרות. בצילומים הופענו תמיד ביחד. כשהצטלמנו בעת הירידה (המבוויימת) מהמטוס, היא נדבקה אלי כל הזמן, עד שהר גשמי שזה יראה כבר מוגזם ו נפרדתי ממנה. שמרנו כל הזמן על יחסים מצויינים, תוך מיום אחד.

זה היה ביום בו הופיעו בעתו גים הכותרות על הרצה בשפריד וול קרב המטוסים בנגב. לא ידעתי טוב צרפתית אבל זה הצלחתי לקרוא למרות שקולם ניסו להסתיר זאת ממני. הרגשתי זעם שי אי אפשר לעצור אותו ומשום מד

הופנה הזעם כלפי זיינב. נופפתי לה בעצמי ואמרתי לה: "הרגתם לנו ארבעה ילדים." לשאר הבנות אמרתי לחוד: "אינני מקנא במצרים עכשיו." ברור שאחרי ההסברה הארוכה שנתתי להן על צה"ל הן היו משוכנעות מאוד.

לא דיברתי עם זיינב באותו יום. אמנם, לא היה הזעם מופנה כלפיה. היא היתה בשבילי נערה ערבית, ממש כאותן הערביות שיכולתי להיפגש עמן בארץ, כמירה או כחברה. אבל באותם הרגעים לא יכולתי לחשוב עליה כעל חברה. אחרי כמה ימים, עברה הרגשה זאת. שוב הפכנו לידידות כשהגיע יום הפרידה היתה הפרידה עם זיינב נרגשת ב מיוחד. היא נתנה לי צמיד כסף עם תמונתה של קליאופטרה ואני השבתי לה שרשרת עבות בצלאל. נתתי לה גם את תמינתי וכתבתי לה הקדשה בזאת הלשון: "לי זיינב הממוקת. אני מקה שיגיע יום ואזכה לארוח בביתי ולהתארח בביתך."

היתה עמי גם חוברת של יום העצמאות לילדים בכיתה ב. בניקוד ועם תמונות שלחתי איתה לאחיה של זיינב, בצירוף הקדשה בעברית: "תלמד לקרוא עברית, ותדע את חוכן חוברת זו."

השבתי שנפרדתי ממנה. אבל היא הופיעה בחדרי למחרת בבוקר, לפני הנסיעה, ובעיניה דמעות: "אנחנו נפרדות?" לא רצתה להאמין. "הלואי וניפגש עוד פעם ויהיה שלום בינ ישראל וערבי."

היא יצאה כשכולה מתיפחת בבכי.

חיוכים בינאומיים. ארוחת הפרידה במועדון לילה בפאריס. אופירה (קיצונית משמאל) בשמלת נשף של כריסטיאן דיור. מימין: נציגות בריטניה, אוסטרליה ואיטליה.

פגישה מזכותית. אופירה (קיצונית מימין) וזיינב (קיצונית משמאל) בפגישה עם בן סולטן מרוקו, הנסיד מולאי חסן. הכושית היא מקאמרון, ההולנדית מהאג.

מועדון הלידה סגדה בפאריס היתה שמחה בינלאומית. תזמורת צרפתית ניגנה מנגינות סוערות ואילו 20 בנות מכול רחבי העולם התלו אליה במחאות כשעים ושאות. השמחה גברה, והבנות החלו להשתלב בתכנית דר תזמורת בעזרת כל כלי הנגינה שהיו על השולחן. האוסטרלית לית הקישה בסכין על גבי ספל, האמריקאית נענעה מלחיה גדולה בקצב, אני תופפתי בעזרת שני מזלגות ואילו היפאנית סתם רקעה ברגליה.

כאשר החלו הריקודים, טפח מישהו על שכמי ואמר לי "שלום" בעברית.

הוא היה אדם מבוגר וגבוה, קרח מאוד. לא היה לי מושג מי הוא עלול להיות. הוא הומין אותי לרקוד עמו, בצרפתית כמובן. ולמרות שהיה חבל לי על החמצת רקוד עם דב כמעט אמיתי, לא יכולתי לסרב לאדם הפונה אלי בשלום עברי.

***

תוך כרי ריקוד החל האיש לשוחח: "נכון שאת מלכת ה'היפופי של ישראל?'" הסברתי לו שאני רק נציגת ישראל במיפגש בנות העמים, ושאלני לי כל חשק להיות מלכת יופי. אבל אמרתי זאת בצרפתית גרועה ואינני בטוחה שהוא הבין בדיוק את הכוונה. הוא החל לחלק לי מחמאות: "ראינו אותך ביומני הקול נוע. אנהנו גאים מאוד שנערה כמוך נבחרה לייצג את ישראל."

לא פחות ולא יותר. ברע שעמדנו לעזוב את המועדון, התפרץ אלי שוב אדם נמוך ועגלגל, ופנה אלי גם הוא בשלום עברי. התחלתי להר גיש את עצמי כמו בכיכר דיונון, ביום שבת אחר הצהריים. האיש הקטן היה נרגש ומשולב מאוד: "היית נהדרת", הס ביר לי בצרפתית מלחה התרגשות קולנית. "זה כנראה הנלך יחד. מה שעשית את למען ישראל, לא עשו עשרה שגרירים. הוכחת לעולם שישיראל ומצרים יכולות לחיות בשלום." הוא לחץ את ידי ורץ במהירות אל זיינב המצרית הלגיד לה את איתן המלים. אף על פי שהמלים שאמר לי יכולות להישמע כנאות תעמולה ציוני, הרי הוא לא היה יחיד שחשב בכיוון זה. העתונות הצרפתית נשארה בפה פעור למראה הידידות ביני ובין זיינב ופרשה זו האפילה על כל שאר המאורעות של מיפגש בנות העמים. אילם, למעשה היתה ידידות זו הרבה יותר פשוטה ממה שכתבו עליה בעתונים.

***

יום בו עמדו להגיע הבנות לפאריס, ניגשה אלי אחת המארחות, נוצריה חביבה התופסת עמדה בעתון אל. והסבירה לי בתקפנות בלתי רגילה: "היום מגיעה המצרית. שלא תשוחחי עמה על פוליטיקה ולא תדברי על מלחמה. איננו רוצים כאן במריבות."

לא עניתי לה בפליס, אבל אני חושבת שמבט אחד הספיק להמחיש לה את תשובתי: "מה את מקשקשת? אני יודעת בעצמי איך אני צריכה להתנהג." יתכן שלא הבינה בדיוק. שהרי לא ידעה עברית כלל. נפגשתי עם זיינב אלביאלי לראשונה באולם המלון. היא שוחחה אז עם הפרוטוגונית. הצעתי את עצמי. "אני מישראל." היא חיככה בשני טורי שיניים נהדרות ולא נבהלה כלל מהשם שבטאתי. המשכתי בדרכי, אבל הספקתי להבחין שהיו לה עיניים נהדרות. היא היתה נמוכה וצעירה. ילדה ממש (15) אבל